

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Chrudimi rozhodl v hlavním líčení konaném dne [datum] samosoudcem Mgr. René Tinzem,

takto:

Obžalovaný:

[celé jméno obžalovaného], narozený dne [datum] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného], zdržující se ve Švýcarsku na adrese [adresa obžalovaného],

je vinen, že

v období od měsíce července 2017 do měsíce února 2020 včetně, v [obec], okres [okres], ani na jiném místě, vědomě neplnil vyživovací povinnost na nezletilého syna [jméno] [příjmení], [datum narození], ačkoliv povinnost poskytovat výživné vyplývá ze zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a dále mu byla uložena rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 19. 9. 2016, č. j. 0 Nc 2693/2016-48, který nabyl právní moci dne [datum], a to ve výši 3.000 Kč měsíčně nejpozději do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky dítěte [celé jméno poškozené], [datum narození], když po celé období jednak disponoval pravidelným měsíčním příjmem z pracovní činnosti v Nizozemí a Švýcarsku, a rovněž měl možnost získat pravidelný příjem odpovídající jeho zdravotnímu stavu, schopnostem a vzdělání v České republice, když na pracovním trhu bylo takových míst nabízeno dostatek, celkem tak na výživném dluží částku 82.750 Kč, a to již po odečtení částky 575 Kč uhrazené v měsíci červenec 2017, částky 46 Kč uhrazené v měsíci srpen 2017, částky 2.000 Kč uhrazené v měsíci listopad 2017, částky 770,25 Kč (30 euro) uhrazené v měsíci prosinec 2017, částky 1.139,18 Kč (45 euro) uhrazené v měsíci únor 2018, částky 1.017,80 Kč (40 euro) uhrazené v měsíci březen 2018, částky 1.033,40 Kč (40 euro) uhrazené v měsíci květen 2018, částky 511,80 Kč (20 euro) uhrazené v měsíci srpen 2018 a částky 700 Kč uhrazené v měsíci září 2017, částku 1.112 Kč (50 CHF) v měsíci březnu 2021 a částku 4.345 Kč (200 CHF),

tedy

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců nepodmíněně.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu obžalovaný zařazuje do věznic s ostrahou.

Odůvodnění:

V dokazování provedeném v hlavním líčení, zejména z doznání obžalovaného, výpovědi svědkyně a z listinných důkazů, soud zjistil skutkový stav uvedený ve výroku shora.

Soud ve věci nařídil dvě hlavní líčení, obžalovanému bylo řádně a včas prostřednictvím mezinárodní justiční spolupráce doručeno předvolání spolu s obžalobou a poučením o možnosti sjednat se státním zástupcem dohodu o vině a trestu. Obžalovaný se z účasti u hlavního líčení vždy omluvil. Proto soud postupoval podle § 202 odst. 2 tr. řádu a věc projednal v nepřítomnosti obžalovaného.

Podle § 207 odst. 2 tr. ř. soud přečetl při hlavním líčení výpověď obžalovaného z přípravného řízení, kdy vypovídal v procesním postavení obviněného. Z této výpovědi vyplynulo, že obžalovaný se k trestné činnosti doznal, protože uvedl, že vše uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání se zakládá na pravdě. Na svou obhajobu uvedl, že měl složitou situaci, protože mu v Holandsku dluží za práci asi 12.000 Euro. Proto se přestěhoval do Švýcarska, kde k datu [datum] má již trvalou práci a je připraven po splátkách dluh na výživném uhradit. Obžalovaný také uvedl, že další vyživovací povinnost k nezletilé [jméno] [příjmení] ve výši 2.000 Kč měsíčně hradí zcela pravidelně.

Výši dlužného výživného soud zjistil z výpovědi svědkyně [celé jméno poškozené]. Ta vypověděla, že obžalovaný výživné ve stíhaném období neplatil, až na výjimky, které jsou uvedené ve výroku rozsudku. Doklady o všech platbách předala policii. Dále uvedla, že obžalovaný poslal částku 1.112 Kč v březnu 2021 a 4.345 Kč v květnu 2021. Soud obě tyto částky započítal na dlužné výživné.

Z rodného listu nezletilého [jméno] [příjmení], narozeného dne [datum] soud zjistil, že obžalovaný je jeho otcem.

Výše výživného byla naposledy stanovena rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 19.9.2016, č.j. 0 Nc 2693/20126-48, na částku 3.000 Kč měsíčně.

Možnost zaměstnání obžalovaného ve stíhaném období soud zjistil z nabídky volných pracovních míst v nekvalifikovaných profesích, včetně zpráv potencionálních zaměstnavatelů, kteří sdělili, že v případě zájmu obžalovaného by jej zaměstnali (č.l. 108 – 110).

Přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí, kdo neplní, byť i z nedbalosti, svou zákonnou povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce.

Na základě důkazů provedených v hlavním líčení, každého důkazu zvlášť a všech důkazů ve vzájemných souvislostech, dospěl soud k závěru, že obžalovaný po stránce subjektivní i objektivní naplnil všechny znaky skutkové podstaty přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, neboť po dobu přesahující čtyři měsíce zaviněně (úmyslně) neplatil, až na výjimky, soudem určené výživné na nezletilé dítě. Obžalovaný je si této povinnosti dobře vědom, protože již v minulosti byl za přechin zanedbání povinné výživy opakovaně soudem trestán. Je si vědom i trestních následků, pokud výživné zaviněně nehradí. Přesto výživné nehradil dál i poté, kdy byl

propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Soud je přesvědčen o úmyslném zavinění obžalovaného podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, protože další vyživovací povinnost obžalovaný řádně plní. Pokud by obžalovaný využil volné nabídky pracovních míst na území ČR, mohl by dosahovat měsíčně takového výdělku, který by mu zajistil vyživovací povinnost hradit v celém rozsahu. Výši výživného, určenou opatrovnickým soudem, soud považuje za přiměřenou. Opatrovnický soud tehdy vycházel z toho, že obžalovaný vždy pracoval ve stavebnictví a mohl dosahovat výdělku až 20.000 Kč hrubého měsíčně. I nyní soud vychází z toho, že obžalovaný je zcela zdravý a práce schopný. Proto i dále má možnost dosahovat výdělků, které mu umožní hradit výživné na dvě děti v celkové výši 5.000 Kč měsíčně. Současně je třeba říci, že soud dal obžalovanému dostatečně dlouhý prostor, aby mohl dluh na výživném uhradit, alespoň v převažující části, neboť obžalovaný v písemné korespondenci neustále opakoval, že bude mít možnost v nejbližší době dluh uhradit.

Při úvaze o druhu a výměře trestu se soud řídil ustanovením § 38 a § 39 a násl. tr. zákoníku. Soud rovněž přihlédl k zásadám uvedeným v § 55 odst. 2 tr. zákoníku.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud vždy přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále se přihlédl k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Konečně soud přihlíží také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchan, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42), k době, která uplynula od spáchaní trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédl ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.

Obžalovanému polehčuje doznání k trestné činnosti, naopak mu podstatným způsobem přitěžuje, že v minulosti byl pro shodnou trestnou činnost potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody v trvání devíti měsíců nepodmíněně (Okresní soud v Liberci, 5 T 32/2013) a ihned po propuštění z výkonu trestu dále pokračoval v neplacení stanovené vyživovací povinnosti. Dále mu přitěžuje též odsouzení z roku 2006 (Okresní soud v Liberci 5 T38/2006), které dosud nebylo zahlazeno. K jiným odsouzením soud již nepřihlíží, protože se odsouzený ve zkušební době osvědčil. Proto soud rozhodl o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců se zařazením obžalovaného do věznice s ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat ve lhůtě osmi dnů od doručení jeho opisu odvolání u zdejšího soudu. Odvolání může podat obžalovaný a v jeho prospěch osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr.ř., a to pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, který se ho přímo týká. Pro nesprávnost kteréhokoliv výroku může podat odvolání státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda podává odvolání, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Právo odvolání má i poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, ale pouze proti výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání by rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na

vydání bezdůvodného obohacení, má právo poškozený žádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Chrudim 28. června 2021

Mgr. René Tinz
soudce